

MOGYORÓSI LÁSZLÓ

Szellemvasút

*Túl felnőtt vagyok ahhoz, hogy játsszak –
 mentegetőznék, de te akár egy dzsinn, felültetsz
 a fájdalom és a gyönyör hullámvasútjára, hogy
 sikítózom, mint a gyerekek,
 kiabálok és félrebeszélek, mint lázálmukban a haldoklók,
 aztán beküldesz az elvarázsolt kastélyba,
 ahol saját tükröképeimmel viaskodom,
 míg meg nem pillantalak a kijáratnál,
 kezeden rózsaszín vattacukor,
 s ahogy ajkad szegletébe tapad,
 szinte megkívánom újra az életet,
 két karod nem ringat, de rángat jobbra-balra,
 mint a szellemvasút kocsija,
 hagyod, hogy sötét ösvényeken bolyongjak,
 míg egy felragyogó kanyarban fölém magasodsz,
 mint anya a csecsemő bölcsője fölé –*

*hogy lehet ilyen horror a szépség, láncfűrész vágakozás...
 földbe gyökerező lábbal, csillagokkal a homlokomon
 visszanezék rád, ahogy a múltba tekint az emlékező –
 sóbálvánnyá változom,
 fagyos mosolyod nyomán feltündökölnek a sókristályok,
 s ragyognak, mint távoli csillagok a mennybolton.*

Búcsúszimfónia

*Asszonyom, Ön úgy emlékeztet
 arra az Esterházy grófra,
 kin még Haydn is elvérezhet –
 önvédelem tehát e strófa.*

*Távozó muzsikusok, míg a
 szimfónia javában szól még,
 gyertyájuk lábhegyen kioltva,
 oly csendesen súgja e sorvég:*

*hatalmában Önnek áll csupán,
 hogy távozásom jóváhagyja,
 Önhöz szól minden versem sután,
 távozóban is inkább maradva.*